

Arrest

nr. 213 666 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 17 december 2015 asiel aan. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Zazaystam te behoren. U bent ongeveer 22 à 23 jaar geleden geboren in het dorp Khair Meni in het district Jaji, ook gekend als Alikhel, in de provincie Paktia. U ging drie jaar naar school maar stopte toen u ongeveer dertien jaar oud was. U kunt een beetje lezen en schrijven. Toen u ongeveer achttien jaar oud was, begon u te werken als lader en lossers van vrachtwagens. U bent ongehuwd.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw dorp omsingeld door de taliban, die uw huis gebruikten als uitvalsbasis. Uw vader en u gingen naar het districtshuis om met de politie te praten, waar jullie afspraken dat jullie de politie zouden bellen de volgende keer dat de taliban zouden langskomen bij jullie. Dit geschiedde ook twee dagen later en u belde de politie op, die na een uur kwam opdagen en het gevecht aanging met de taliban, waarbij er verschillende talibanleden gewond, gedood en meegenomen werden. De politie kon jullie echter niet beschermen na deze gebeurtenis, reden genoeg voor u en uw vader om het huis te ontvluchten. U ging naar het huis van uw vriend F. (...) en uw vader vluchtte naar een onbekende plaats. Hij werd echter ontvoerd door de taliban en pas een week later kwam hij vrij. Uw oom langs moederskant K. (...) had onderhandeld met de ouderen en weten te bekomen dat uw vader met rust zou gelaten worden maar u niet. Intussen waren de taliban twee of drie keer bij uw huis langsgelopen en had uw familie drie dreigbrieven gekregen. U bleef meer dan een week bij F. (...) toen uw vader met een andere persoon bij u kwam om u weg te nemen van uw huis en van uw dorp.

U vertrok ongeveer tien of vijftien dagen voor het grote Eidfeest (dat in 2015 plaatsvond op 23-24-25 september) en reisde via onder andere Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Duitsland naar België waar u aankwam op 30 november 2015 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 december 2015.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer alsook de omslag waarin deze naar België werd verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS dd. 23/03/18, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van

essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw scholingsgraad, uw persoonlijke levensomstandigheden en de plaatsen waar u verbleef vooraleer u Afghanistan verliet.

Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw eigen levensomstandigheden in de provincie Paktia. U beweert dat u slechts drie jaar naar school bent gegaan en stopte met school omdat jullie telkens werden lastig gevallen door leden van de taliban onderweg die jullie vroegen hen te gehoorzamen, die jullie sloegen en schopten en soms zeiden om iets te aanvaarden zoals een bom of medicatie (CGVS, p. 11). U nuanceert dit vrijwel direct door te zeggen dat u nooit zelf zag hoe de taliban aan een kind een bom gaven (CGVS, p. 11) maar wel dat u zag dat ze kinderen geld gaven (CGVS, p. 11). Uiteindelijk slaagt u er niet in om ook maar één concreet voorbeeld te geven van een voorval waarbij u betrokken was waarin kinderen van uw school geschopt of geslagen werden door de taliban (CGVS, p. 32-33), hetgeen u eerder beweerde (CGVS, p. 11), maar zegt u enkel dat jullie wegliepen van de leden van de taliban omdat de leerkrachten hadden gezegd om niets te aanvaarden van hen, maar de talibanleden u toch eten of andere zaken wilden geven (CGVS, p. 33). Dat u het in de eerste plaats nog heeft over schoppen en slagen maar dit later sterk verzwakt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw reden waarom u stopte met schoolgaan en dus aan uw beperkte scholing. Verder is het weinig geloofwaardig dat de loutere aanbieding van eten of geld uw familie zou nopen tot de drastische beslissing om u nooit meer naar school te laten gaan. Het is daarbij ook frappant dat u over het nabij gelegen Sakandar Khel, waar volgens u ook een school is, niet weet of de mensen daar ook problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 12) aangezien toch verwacht mag worden dat hierover zou gesproken worden wanneer u zelf van school gehaald werd.

Ook uw verklaringen over uw activiteiten en levensomstandigheden nadat u stopte met school zijn niet aannemelijk zodat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beperkte scholingsgraad. U beweert namelijk dat u vanaf het moment dat u stopte, toen u dertien jaar was (CGVS, p. 11), tot het moment waarop u begon te werken als lader/losser op uw achttien, niets deed (CGVS, p. 12) behalve soms cricket spelen, voetballen, volleyballen en khosay spelen (CGVS, p. 12). Verder zou u absoluut niets hebben uitgevoerd (CGVS, p. 12). Dit is reeds weinig geloofwaardig in de Afghaanse context waarin vele kinderen reeds op jonge leeftijd worden ingezet om bij te springen in het vergaren van de familie-inkomsten. In de door u geschetste familiecontext is het nog minder plausibel dat u tussen uw dertien en achttien jaar helemaal niets uitvoerde om uw familie te helpen. U beweert namelijk dat uw vader geen specifieke job uitvoerde maar dat hij wel bezig was met het cultiveren van de landbouwgronden (CGVS, p. 10). Uw vader zou echter een fysiek probleem hebben gehad waardoor hij niet meer op het land kon werken (CGVS, p. 17). U weet niet of hij dit probleem kreeg een jaar voor u de school verliet, dan wel een jaar erna, maar beweert dat u nooit heeft meegeholpen op de landbouwgronden (CGVS, p. 17) zelfs niet wanneer het oogsttijd was (CGVS, p. 18). Nochtans zegt u dat uw vader een contract moest maken met een landbouwer die dan de helft van de opbrengsten van het land voor zich hield en de helft aan jullie gaf (CGVS, p. 17). In die context waarin u als jongere absoluut niets te doen had, is het niet geloofwaardig dat uw vader de helft van de opbrengsten van jullie gronden zou opgeven in de plaats van zijn jonge zoon aan het werk te stellen. Dat u niets over landbouw afwist, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, aangezien zowel uw vader als uw paternale ooms als uw maternale oom enkel bezig waren met werken op hun gronden (CGVS, p. 15, 16), waardoor zij zeker in staat moeten zijn geweest om u de nodige kennis over te dragen zodoende uw gezin twee keer zoveel landbouwinkomsten te bezorgen door niet met een contractuele landbouwer te moeten werken. Uw verklaring dat u niet geïnteresseerd was om te werken op de velden (CGVS, p. 22) weegt gezien de Afghaanse context en het belang van overleven niet op tegen het verlies dat jullie hierdoor als familie maakten.

Er kan aldus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u slechts drie jaar lang naar school ging en erna vijf jaar lang niets deed.

Bovendien wordt vastgesteld dat uw kennis over de landbouwactiviteiten in uw regio enorm beperkt is. Dat u daarbij verklaart dat u zelf nooit enig landbouwwerk uitvoerde, hetgeen in de door u geschetste familiecontext reeds weinig geloofwaardig is, moet opgemerkt worden dat zowel uw vader als uw drie ooms landbouwers waren (CGVS, p. 15, 16). Dat uw vader stopte met zijn landbouwactiviteiten toen u 12 of 14 jaar oud was doet geen afbreuk aan deze vaststelling, gezien er wel een landbouwer op jullie gronden aan het werk was. In die context mag dan ook op zijn minst enige basiskennis verwacht worden van u. Uw verklaringen over wanneer de meest geteelde gewassen in uw regio gezaaid en geoogst worden, zijn niet alleen intern tegenstrijdig maar komen allerminst overeen met objectief beschikbare informatie over de landbouwactiviteiten in uw regio. Zo beweert u eerst dat aardappelen bij jullie in de maand mizan worden gezaaid, hetgeen overeenkomt met de maanden september-oktober in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 19). U corrigeert dit snel en verklaart vervolgens dat ze in de maand saratan gezaaid worden, hetgeen overeenkomt met de maanden juni-juli in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 19). Vervolgens beweert u dat het ongeveer twee à drie maanden duurt tussen het zaaien en de oogst, om te besluiten met de verklaring dat ze in de maand sawr, april-mei in de Gregoriaanse kalender – gezaaid worden en in de maand mizan – september-oktober in de Gregoriaanse kalender – geoogst worden (CGVS, p. 19), hetgeen u tot tweemaal toe bevestigt (CGVS, p. 20 en 22). Wanneer het CGVS u confronteert met de notie dat uw verklaringen hierover niet lijken te kloppen, zegt u dan weer dat aardappelen in de maand jawza – meijuni in de Gregoriaanse kalender – gezaaid worden (CGVS, p. 22). U zegt er direct bij dat u er niet veel informatie over heeft omdat dit het werk van uw vader was en u er niets mee te maken had (CGVS, p. 22). Dit kan opnieuw niet overtuigen. U leefde in een landbouwgemeenschap, uw vader was altijd landbouwer net als uw ooms. Dat u er desondanks niet in slaagt om enige duidelijkheid te verschaffen over wanneer aardappelen gezaaid en geoogst worden, terwijl uw familie aardappelen zou geteeld hebben, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid dat u werkelijk in deze streek verbleef voor u naar België kwam. Aardappelen worden in de provincie Paktia immers gezaaid in de maand februari (dalwa-hoot in de Afghaanse kalender) en geoogst in de maand sawr (april-mei in de Gregoriaanse kalender). Over tarwe beweert u dan weer dat het bij jullie in saratan (juni-juli in de Gregoriaanse kalender) gezaaid wordt en in mizan (september- oktober in de Gregoriaanse kalender) geoogst wordt (CGVS, p. 20), dit laatste expliciet bevestigend wanneer het CGVS hiernaar vraagt (CGVS, p. 22). Het mag dan ook verbazen dat volgens objectief beschikbare informatie tarwe in uw regio gezaaid wordt in de maanden oktober-november (aqrab in de Afghaanse kalender) en geoogst wordt in de maanden mei-juni (jawza in de Afghaanse kalender). Dit zijn geen kleine verschillen en absoluut geen details. In de door u geschetste context waarin uw familie jarenlang volstrekt afhankelijk was van de inkomsten van de landbouwgronden vooraleer u op achttienjarige leeftijd begon met werken (CGVS, p. 13) is het allerminst geloofwaardig dat u niet eens weet wanneer aardappelen en tarwe gezaaid en geoogst worden in Paktia. Dat u hierbij niet louter een schatting geeft met een maand verschil maar er integendeel de oogst- en zaaitijd bijna omdraait en uzelf wat betreft de aardappelteelt zelfs tegenspreekt, doet heel sterk twijfelen aan het feit dat u werkelijk uw gehele leven in die provincie verbleef tot uw vertrek naar België.

Daarbij is het nog opmerkelijk dat u verklaart dat uw reis bekostigd werd door het verkopen van een stuk landbouwgrond en dat u weet dat uw reis in totaal ongeveer 15000 dollar moet gekost hebben (CGVS, p. 14) maar dat u geen idee heeft hoeveel grond uw vader eigenlijk van de hand had gedaan (CGVS, p. 15). Op dat moment was u reeds 21 jaar oud, waardoor toch enige betrokkenheid bij en inzicht in de familiale inkomsten mag verwacht worden van u.

Om een zicht te krijgen op uw levensomstandigheden vooraleer u het land verliet, is het van groot belang dat u geloofwaardige verklaringen aflegt over uw scholingsgraad, eigen activiteiten en familie-inkomsten. Dat uw verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en zorgt er voor dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in de provincie Paktia en meer bepaald in het district Alikhel.

Daarbovenop blijkt uw kennis over uw district dan nog enorm beperkt te zijn en geven uw verklaringen een sterk ingestudeerde indruk.

Zo is het uiterst frappant dat u weliswaar enkele dorpen opsomt in uw eigen district Alikhel, maar dat u – ondanks het feit dat uw dorp zich op minder dan vijf kilometer van de grens met het district Laja Mangel bevindt – er niet in slaagt om ook maar één dorp op te noemen dat in dit ander district gelegen is (CGVS, p. 6). Dat u zelfs het dorp Sakandar Khel, dat zoals u zelf zegt net naast Khair Meni ligt (CGVS, p. 12) niet vermeldt terwijl het in Laja Mangel ligt, is hoogst opmerkelijk. Ook wanneer het CGVS uitdrukkelijk polst naar enkele van deze dorpen, blijkt u van de naburige dorpen Tarka Khe, Ashkawa, Bakhte en Karaiz

nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p. 7), hoewel zij stuk voor stuk in de buurt van Khair Meni liggen. Voorts antwoordt u ontwijkend wanneer u gevraagd wordt of het hogere deel dan wel het lagere deel van uw dorp Khair Meni dichterbij het districtscentrum van Alikhel ligt (CGVS, p. 6) en plaatst u het dorp Baidala, dat iets voorbij het districtscentrum van Alikhel ligt, net in de omgekeerde richting, dichtbij de provinciehoofdstad Gardez (CGVS, p. 5). Deze beperkte kennis over de naburige dorpen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf aldaar.

Dit wordt enkel maar versterkt wanneer het CGVS polst naar uw kennis over lokale gebeurtenissen en invloedrijke figuren van uw regio. Gevraagd naar een aanval van de Taliban op een sportveld nabij het dorp Shagi, verwijzend naar een aanval op een volleybalveld op 7 mei 2015, antwoordt u dat u hoorde over een aanval tijdens een cricketmatch maar kunt u niet zeggen hoelang voor uw vertrek deze plaatsvond (CGVS, p. 9). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of het eerder een jaar voor uw vertrek, vijf jaar voor uw vertrek, dan wel vijftig jaar voor uw vertrek plaatsvond, kunt u het niet specificeren (CGVS, p. 9). Indien u het daadwerkelijk over hetzelfde incident had, waarbij twee doden vielen en minstens dertig mensen ontvoerd werden, moet worden opgemerkt dat dit incident ongeveer vier maanden voor uw vertrek heeft plaatsgevonden, waardoor zeker mag verwacht worden dat u dit enigszins zou kunnen inschatten. Indien u het toch over een ander incident zou hebben, mag verwacht worden dat u ook wel het desbetreffende incident zou kunnen inschatten, gezien de grote impact ervan zo kort voor uw vertrek. Wanneer het CGVS u vraagt naar incidenten in de school van het dorp Roqyan, antwoordt u vaagweg dat er altijd incidenten gebeuren maar kunt u geen enkel concreet voorbeeld geven van een voorval daar (CGVS, p. 12), dit terwijl de Taliban in 2012 nog drie bewakers van deze school hebben doodgeschoten.

Het CGVS vraagt vervolgens of u zich gevallen herinnert van slachtoffers op de weg door een bembom en opnieuw antwoordt u vaag en algemeen dat zulke incidenten in veel dorpen gebeurden (CGVS, p. 20) om vervolgens enkele incidenten op te sommen zonder te antwoorden op de vraag naar aanvallen op konvooien in de buurt van uw dorp (CGVS, p. 20). Dit komt sterk ingestudeerd over. Nochtans werd er in 2012 een agent gedood door een bom die tot ontploffing werd gebracht in uw eigen Khair Meni. Nadat u opnieuw in algemene bewoordingen antwoordt dat er vaak aanvallen plaatsvonden, erkent u dat u nooit heeft gehoord van een specifieke bom die ontplofte in Khair Meni (CGVS, p. 21).

Ook over enkele invloedrijke personen uit uw regio, is uw kennis ontoereikend. U verklaart dat een zekere Massood Haidari districtshoofd was van Alikhel toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 21), maar weet niet hoelang hij dat al was. Het enige andere districtshoofd dat u zich herinnert, is Assad Khan maar uitgenodigd om over deze Assad Khan eender welke informatie te geven, zegt u dat u niets over hem weet (CGVS, p. 21) en u herinnert zich geen enkel voorval waarbij hij betrokken zou geweest zijn (CGVS, p. 21). De naam Abdur Rahman zegt u absoluut niets (CGVS, p. 22), hoewel hij districtshoofd was van Alikhel in 2014. Zijn ruzie met provinciegouverneur Juma Khan Hamdard zegt u evenmin iets (CGVS, p. 22), hoewel er volgens de objectieve informatie nochtans burgerprotesten waren uitgebroken om hem te steunen. Over de politiecommandant Pacha Khan, waarvan u beweert dat hij rechtstreeks betrokken was bij de problemen die u ondervond met de Taliban, weet u evenmin hoelang hij reeds commandant van de politie was (CGVS, p. 29). Tot slot herkent u evenmin de voormalige grenspolitiecommandant Amir Mohammad wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud een foto van hem wordt getoond, zelfs niet wanneer het CGVS zijn naam zegt (CGVS, p. 22).

Deze beperkte kennis over de geografie, gebeurtenissen en invloedrijke personen in uw regio zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u heel leven in Khair Meni heeft doorgebracht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alikhel gelegen in de provincie Paktia. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Alikhel heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 23 maart 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan (CGVS, p. 9), noch aan de omstandigheden waarin u daar zou geleefd hebben (CGVS, p. 22). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p. 22). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 9, 22). Als reactie hierop herhaalt u louter dat u enkel in Zazai heeft gewoond (CGVS, p. 9) en dat u niet op het veld werkte omdat u niet geïnteresseerd was hierin (CGVS, p. 22), hetgeen zoals hierboven reeds besproken werd niet kan overtuigen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen

voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw verzoek beïnvloeden bovenstaande vaststellingen niet. Wat betreft de omslag die u neerlegt is het opvallend dat u enkel de omslag neerlegt en het etiket waarop de informatie over de afzender vermeld staat weggescheurd is. U verklaart dat u nog een omslag had waarin dit werd verstuurd maar dat u die weggooide nadat u uw taskara er uit haalde (CGVS, p. 2). Deze omslag zegt absoluut niets over de plaatsen waar u zou verbleven hebben voor uw aankomst in Europa. Over uw taskara moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij moet opgemerkt worden dat uw taskara vermeldt dat u in het jaar 1388 Afghaanse kalender (2009 Gregoriaanse kalender) een geschatte leeftijd had van vijftien jaar, en dat u toen student was (CGVS, p. 26), hetgeen niet overeenkomt met uw eigen verklaringen dat u op uw dertien jaar oud de schoolbanken verliet (CGVS, p. 11). Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel laat verzoeker gelden dat hij het niet eens kan zijn met de motieven van de bestreden beslissing.

Hij haalt de vaststellingen in de bestreden beslissing aan die de commissaris-generaal ertoe hebben geleid te stellen dat hij niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht en stelt niet overtuigd te zijn van de besluiten die worden getrokken uit de analyse van zijn verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan en zijn profiel.

Vervolgens citeert verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn eigen levensomstandigheden in de provincie Paktia en betoogt hij als volgt:

“Verzoeker begrijpt niet hoe de bestreden beslissing ogv één overweging stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beperkte scholingsgraad. Verzoeker is precies ongeschoold en heeft geen bijzondere voorbereiding genoten om te weten hoe hij zich nu het best uitdrukt. Indien hij zich dus een beetje ongelukkig heeft uitgedrukt omtrent de problemen met de Taliban en de incidentie daarvan op zijn schoolloopbaan, is dit nog geen reden om zijn verklaringen omtrent zijn scholingsgraad volledig in twijfel te trekken. Uiteraard zijn er in de context van Afghanistan meerdere factoren die meegespeeld hebben maar verzoeker duidde als een belangrijke reden de aanwezigheid van en de problemen met de Taliban aan.”

Vervolgens haalt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn activiteiten en levensomstandigheden nadat hij stopte met school aan en stelt hij dat dit een onvoldoende argument is. Hij bevestigt dat hij slechts drie jaar naar school ging en daarna aanvankelijk niets uitvoerde omdat zijn vader het land verpachtte aan iemand anders, die het bewerkte.

Daarna citeert hij de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn kennis over de landbouwactiviteiten in zijn regio en laat hij het volgende gelden:

“Verzoeker herhaalt dat hij niet geschoold is en al jaren zijn geboortedorp verlaten heeft. Op dit ogenblik, en nadat hij alle voeling met Afghanistan is verloren en zich noodgedwongen in België probeert te handhaven, kan hij zich niet zomaar herinneren in welke maanden de verschillende gewassen gezaaid en geoogst worden; dit lijkt misschien simpel maar voor iemand die ongeschoold is en nauwelijks de kalender beheerst, laat staan zich die details kan herinneren, is het helemaal niet simpel om dit soort vragen correct te beantwoorden. Hoe dan ook, blijft verzoeker herhalen dat de beoordeling gebaseerd is op enkele zéér subjectieve motieven, die uiteraard geen voldoende uitsluitsel geven over de herkomst van verzoeker en zijn profiel van ongeschoolde dorpsjongen.”

Vervolgens citeert verzoeker de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn kennis over zijn district en over lokale gebeurtenissen en invloedrijke figuren van zijn regio en merkt hij het volgende op:

“Verzoeker kan alleen maar opmerken dat de besluiten van de bestreden beslissing steunen op een zeer éénzijdige analyse van een aantal kennisvragen die hoe dan ook niet aangepast zijn aan het profiel van verzoeker, als ongeschoolde dorpsjongen.

Bovendien staat vast op basis van de verklaringen van verzoeker en de hierboven gemaakte analyse dat verzoeker wel degelijk een basiskennis heeft over al deze zaken, doch dat deze uiteraard onvolledig is. Ook dient men vast te stellen dat de informatiebronnen van het CGVS anderzijds zelf niet exhaustief zijn en ook zeker niet alles rapporteren wat er gebeurt in de regio.

Uiteraard is ook dit laatste betwist maar verzoeker kan zich hierin niet vinden en behoudt zich het recht voor om bijkomende informatie te bezorgen omtrent zijn herkomst en profiel.

Verzoeker heeft juist niets ingestudeerd en daarom is zijn kennis ook bijzonder beperkt, temeer daar hij nu ook enerzijds al lange tijd weg is uit zijn land en dit proces van ontworteling niet bijdraagt tot het behouden van een betrouwbaar referentiekader en anderzijds in België bezig is met het zoeken van een weg om hier aan een toekomst te bouwen. In die context vervaagt het verleden onvermijdelijk heel snel.”

Ten slotte haalt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aangaande de subsidiaire beschermingsstatus aan en stelt hij nog het volgende:

“Verzoeker stelt vast dat de redenering inzake de erkenning tot vluchteling overgenomen wordt mbt tot zijn eventuele nood tot subsidiaire bescherming, en dus de twijfel omtrent zijn herkomst inroept om deze weigering te motiveren.

Verzoeker behoudt zich het recht voor terug te komen op deze evaluatie en eventuele bewijsstukken en aanwijzingen neer te leggen die de inschatting omtrent zijn profiel en herkomst in een ander daglicht kunnen stellen.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht

in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn scholingsgraad, zijn persoonlijke levensomstandigheden en de plaatsen waar hij verbleef voor hij Afghanistan verliet. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) aan verzoekers verklaringen dat hij slechts drie jaar lang naar school ging en erna vijf jaar lang niets deed geen geloof kan worden gehecht nu er geen geloof kan worden gehecht aan de reden waarom hij gestopt is met school en zijn verklaringen over zijn activiteiten en levensomstandigheden nadat hij stopte met school niet aannemelijk zijn, dat (ii) verzoekers kennis over de landbouwactiviteiten in zijn regio enorm beperkt is hoewel zijn familie jarenlang volstrekt afhankelijk was van de inkomsten van landbouwgronden vooraleer hij op achttienjarige leeftijd begon met werken en dat (iii) verzoekers kennis over zijn district enorm beperkt blijkt te zijn en zijn verklaringen een sterk ingestudeerde indruk geven. Omwille van de ongeloofwaardigheid van de beweerde herkomst van verzoeker, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan zijn asielaanvraag, dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij overweegt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij slechts drie jaar lang naar school ging en erna vijf jaar lang niets deed. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Vooreerst moeten er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw eigen levensomstandigheden in de provincie Paktia. U beweert dat u slechts drie jaar naar school bent gegaan en stopte met school omdat jullie telkens werden lastig gevallen door leden van de taliban onderweg die jullie vroegen hen te gehoorzamen, die jullie sloegen en schopten en soms zeiden om iets te aanvaarden zoals een bom of medicatie (CGVS, p. 11). U nuanceert dit vrijwel direct door te zeggen dat u nooit zelf zag hoe de taliban aan een kind een bom gaven (CGVS, p. 11) maar wel dat u zag dat ze kinderen geld gaven (CGVS, p. 11). Uiteindelijk slaagt u er niet in om ook maar één concreet voorbeeld te geven van een voorval waarbij u betrokken was waarin kinderen van uw school geschopt of geslagen werden door de taliban (CGVS, p. 32-33), hetgeen u eerder beweerde (CGVS, p. 11), maar zegt u enkel dat jullie wegliepen van de leden van de taliban omdat de leerkrachten hadden gezegd om niets te aanvaarden van hen, maar de talibanleden u toch eten of andere zaken wilden geven (CGVS, p. 33). Dat u het in de eerste plaats nog heeft over schoppen en slagen maar dit later sterk verzwakt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw reden waarom u stopte met schoolgaan en dus aan uw beperkte scholing. Verder is het weinig geloofwaardig dat de loutere aanbieding van eten of geld uw familie zou nopen tot de drastische beslissing om u nooit meer naar school te laten gaan. Het is daarbij ook frappant dat u over het nabij gelegen Sakandar Khel, waar volgens u ook een school is, niet weet of de mensen daar ook problemen hadden met de taliban (CGVS, p. 12) aangezien toch verwacht mag worden dat hierover zou gesproken worden wanneer u zelf van school gehaald werd.

Ook uw verklaringen over uw activiteiten en levensomstandigheden nadat u stopte met school zijn niet aannemelijk zodat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beperkte scholingsgraad. U beweert namelijk dat u vanaf het moment dat u stopte, toen u dertien jaar was (CGVS, p. 11), tot het moment waarop u begon te werken als lader/losser op uw achttien, niets deed (CGVS, p. 12) behalve soms cricket spelen, voetballen, volleyballen en khosay spelen (CGVS, p. 12). Verder zou u absoluut niets hebben uitgevoerd (CGVS, p. 12). Dit is reeds weinig geloofwaardig in de Afghaanse context waarin vele kinderen reeds op jonge leeftijd worden ingezet om bij te springen in het vergaren van de familie-inkomsten. In de door u geschetste familiecontext is het nog minder plausibel dat u tussen uw dertien en achttien jaar helemaal niets uitvoerde om uw familie te helpen. U beweert namelijk dat uw vader geen specifieke job uitvoerde maar dat hij wel bezig was met het cultiveren van de landbouwgronden (CGVS, p. 10). Uw vader zou echter een fysiek probleem hebben gehad waardoor hij niet meer op het land kon werken (CGVS, p. 17). U weet niet of hij dit probleem kreeg een jaar voor u de school verliet, dan wel een jaar erna, maar beweert dat u nooit heeft meegeholpen op de landbouwgronden (CGVS, p. 17) zelfs niet wanneer het

oogsttijd was (CGVS, p. 18). Nochtans zegt u dat uw vader een contract moest maken met een landbouwer die dan de helft van de opbrengsten van het land voor zich hield en de helft aan jullie gaf (CGVS, p. 17). In die context waarin u als jongere absoluut niets te doen had, is het niet geloofwaardig dat uw vader de helft van de opbrengsten van jullie gronden zou opgeven in de plaats van zijn jonge zoon aan het werk te stellen. Dat u niets over landbouw afwist, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, aangezien zowel uw vader als uw paternale ooms als uw maternale oom enkel bezig waren met werken op hun gronden (CGVS, p. 15, 16), waardoor zij zeker in staat moeten zijn geweest om u de nodige kennis over te dragen zodoende uw gezin twee keer zoveel landbouwinkomsten te bezorgen door niet met een contractuele landbouwer te moeten werken. Uw verklaring dat u niet geïnteresseerd was om te werken op de velden (CGVS, p. 22) weegt gezien de Afghaanse context en het belang van overleven niet op tegen het verlies dat jullie hierdoor als familie maakten.”

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt hieruit dat er niet op grond van één enkele overweging wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beperkte scholingsgraad. Door louter voor te houden dat hij zich mogelijks “*een beetje ongelukkig heeft uitgedrukt omtrent de problemen met de Taliban en de incidentie daarvan op zijn schoolloopbaan*” en dat er meerdere factoren hebben meegespeeld, zonder *in concreto* toe te lichten wat hij dan wel had willen vertellen over de problemen met de taliban en welke andere factoren hebben meegespeeld bij de beslissing om te stoppen met school, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Ook verzoekers stelling dat het argument in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten en levensomstandigheden nadat hij met school stopte onvoldoende is om geen geloof te hechten aan zijn beperkte scholingsgraad kan niet worden gevolgd en is onvoldoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Door louter te bevestigen dat hij slechts drie jaar naar school ging en daarna aanvankelijk niets uitvoerde omdat zijn vader het land verpachtte aan iemand anders, die het bewerkte, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker slaagt hier met zijn summiere betoog niet in.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoekers kennis over de landbouwactiviteiten in zijn regio, hoewel zijn familie jarenlang volstrekt afhankelijk was van de inkomsten van landbouwgronden vooraleer hij op achttienjarige leeftijd begon met werken, enorm beperkt is. Deze vaststelling is gestoeld op de volgende overwegingen:

“Bovendien wordt vastgesteld dat uw kennis over de landbouwactiviteiten in uw regio enorm beperkt is. Dat u daarbij verklaart dat u zelf nooit enig landbouwwerk uitvoerde, hetgeen in de door u geschetste familiecontext reeds weinig geloofwaardig is, moet opgemerkt worden dat zowel uw vader als uw drie ooms landbouwers waren (CGVS, p. 15, 16). Dat uw vader stopte met zijn landbouwactiviteiten toen u 12 of 14 jaar oud was doet geen afbreuk aan deze vaststelling, gezien er wel een landbouwer op jullie gronden aan het werk was. In die context mag dan ook op zijn minst enige basiskennis verwacht worden van u. Uw verklaringen over wanneer de meest geteelde gewassen in uw regio gezaaid en geoogst worden, zijn niet alleen intern tegenstrijdig maar komen allerm minst overeen met objectief beschikbare informatie over de landbouwactiviteiten in uw regio. Zo beweert u eerst dat aardappelen bij jullie in de maand mizan worden gezaaid, hetgeen overeenkomt met de maanden september-oktober in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 19). U corrigeert dit snel en verklaart vervolgens dat ze in de maand saratan gezaaid worden, hetgeen overeenkomt met de maanden juni-juli in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 19). Vervolgens beweert u dat het ongeveer twee à drie maanden duurt tussen het zaaien en de oogst, om te besluiten met de verklaring dat ze in de maand sawr, april-mei in de Gregoriaanse kalender – gezaaid worden en in de maand mizan – september-oktober in de Gregoriaanse kalender – geoogst worden (CGVS, p. 19), hetgeen u tot tweemaal toe bevestigt (CGVS, p. 20 en 22). Wanneer het CGVS u confronteert met de notie dat uw verklaringen hierover niet lijken te kloppen, zegt u dan weer dat aardappelen in de maand jawza – meijuni in de Gregoriaanse kalender – gezaaid worden (CGVS, p. 22). U zegt er direct bij dat u er niet veel informatie over heeft omdat dit het werk van uw vader was en u er niets mee te maken had (CGVS, p. 22). Dit kan opnieuw niet overtuigen. U leefde in een landbouwgemeenschap, uw vader was altijd landbouwer net als uw ooms. Dat u er desondanks niet in slaagt om enige duidelijkheid te verschaffen over wanneer aardappelen gezaaid en geoogst worden, terwijl uw familie aardappelen zou geteeld hebben, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid dat u werkelijk in deze streek verbleef voor u naar België kwam. Aardappelen worden in de provincie Paktia

immers gezaaid in de maand februari (dalwa-hoot in de Afghaanse kalender) en geoogst in de maand sawr (april-mei in de Gregoriaanse kalender). Over tarwe beweert u dan weer dat het bij jullie in saratan (juni-juli in de Gregoriaanse kalender) gezaaid wordt en in mizan (september- oktober in de Gregoriaanse kalender) geoogst wordt (CGVS, p. 20), dit laatste expliciet bevestigend wanneer het CGVS hiernaar vraagt (CGVS, p. 22). Het mag dan ook verbazen dat volgens objectief beschikbare informatie tarwe in uw regio gezaaid wordt in de maanden oktober-november (aqrab in de Afghaanse kalender) en geoogst wordt in de maanden mei-juni (jawza in de Afghaanse kalender). Dit zijn geen kleine verschillen en absoluut geen details. In de door u geschetste context waarin uw familie jarenlang volstrekt afhankelijk was van de inkomsten van de landbouwgronden vooraleer u op achttienjarige leeftijd begon met werken (CGVS, p. 13) is het allerm minst geloofwaardig dat u niet eens weet wanneer aardappelen en tarwe gezaaid en geoogst worden in Paktia. Dat u hierbij niet louter een schatting geeft met een maand verschil maar er integendeel de oogst- en zaaitijd bijna omdraait en uzelf wat betreft de aardappelteelt zelfs tegenspreekt, doet heel sterk twifelen aan het feit dat u werkelijk uw gehele leven in die provincie verbleef tot uw vertrek naar België.

Daarbij is het nog opmerkelijk dat u verklaart dat uw reis bekostigd werd door het verkopen van een stuk landbouwgrond en dat u weet dat uw reis in totaal ongeveer 15000 dollar moet gekost hebben (CGVS, p. 14) maar dat u geen idee heeft hoeveel grond uw vader eigenlijk van de hand had gedaan (CGVS, p. 15). Op dat moment was u reeds 21 jaar oud, waardoor toch enige betrokkenheid bij en inzicht in de familiale inkomsten mag verwacht worden van u."

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij ongeschoold is en zich, nadat hij alle voeling met Afghanistan verloren is, in België probeert te handhaven, zodat hij zich niet zomaar kan herinneren in welke maanden de verschillende gewassen gezaaid en geoogst worden, tracht verzoeker zijn gebrek aan kennis over de landbouwactiviteiten in zijn regio te vergoelijken, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Van iemand die beweert dat hij zijn hele leven in een landbouwomgeving heeft doorgebracht en dat zijn familie voor hij begon te werken volstrekt afhankelijk is geweest van de inkomsten van de landbouwgronden die zij bezaten kan immers worden verwacht dat hij ook enkele jaren na zijn vertrek uit Afghanistan nog kennis heeft van de zaai- en de oogsttijden van de meest geteelde gewassen in zijn regio. Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis nog tracht te vergoelijken door zijn ongeschooldheid, wordt er op gewezen dat aan verzoekers ongeschooldheid om de hoger aangehaalde redenen geen geloof wordt gehecht. De hierboven aangehaalde motieven worden door verzoeker niet onderuit gehaald, vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht, en worden om deze redenen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn scholingsgraad, zijn eigen activiteiten en de familie-inkomsten niet geloofwaardig zijn, ondermijnt zijn algemene geloofwaardigheid en zorgt er, mede ook door zijn gebrek aan kennis van de landbouwactiviteiten in zijn beweerde regio van herkomst, voor dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in de provincie Paktia, en meer bepaald in het district Alikhel, dat in deze provincie gelegen is.

Daarbij komt dat ook verzoekers kennis over zijn district enorm beperkt blijkt te zijn en dat zijn verklaringen daarover een sterk ingestudeerde indruk geven. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *"Zo is het uiterst frappant dat u weliswaar enkele dorpen opsomt in uw eigen district Alikhel, maar dat u – ondanks het feit dat uw dorp zich op minder dan vijf kilometer van de grens met het district Laja Mangel bevindt – er niet in slaagt om ook maar één dorp op te noemen dat in dit ander district gelegen is (CGVS, p. 6). Dat u zelfs het dorp Sakandar Khel, dat zoals u zelf zegt net naast Khair Meni ligt (CGVS, p. 12) niet vermeldt terwijl het in Laja Mangel ligt, is hoogst opmerkelijk. Ook wanneer het CGVS uitdrukkelijk polst naar enkele van deze dorpen, blijkt u van de naburige dorpen Tarka Khe, Ashkawa, Bakhte en Karaiz nog nooit te hebben gehoord (CGVS, p. 7), hoewel zij stuk voor stuk in de buurt van Khair Meni liggen. Voorts antwoordt u ontwijkend wanneer u gevraagd wordt of het hogere deel dan wel het lagere deel van uw dorp Khair Meni dichterbij het districtscentrum van Alikhel ligt (CGVS, p. 6) en plaatst u het dorp Baidala, dat iets voorbij het districtscentrum van Alikhel ligt, net in de omgekeerde richting, dichtbij de provinciehoofdstad Gardez (CGVS, p. 5). Deze beperkte kennis over de naburige dorpen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf aldaar.*

Dit wordt enkel maar versterkt wanneer het CGVS polst naar uw kennis over lokale gebeurtenissen en invloedrijke figuren van uw regio. Gevraagd naar een aanval van de taliban op een sportveld nabij het dorp Shagi, verwijzend naar een aanval op een volleybalveld op 7 mei 2015, antwoordt u dat u hoorde over een aanval tijdens een cricketmatch maar kunt u niet zeggen hoelang voor uw vertrek deze plaatsvond (CGVS, p. 9). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of het eerder een jaar voor uw vertrek, vijf jaar voor uw vertrek, dan wel vijftig jaar voor uw vertrek plaatsvond, kunt u het niet specificeren (CGVS, p. 9). Indien u het daadwerkelijk over hetzelfde incident had, waarbij twee doden vielen en minstens dertig

mensen ontvoerd werden, moet worden opgemerkt dat dit incident ongeveer vier maanden voor uw vertrek heeft plaatsgevonden, waardoor zeker mag verwacht worden dat u dit enigszins zou kunnen inschatten. Indien u het toch over aan ander incident zou hebbe, mag verwacht worden dat u ook wel het desbetreffende incident zou kunnen inschatten, gezien de grote impact ervan zo kort voor uw vertrek. Wanneer het CGVS u vraagt naar incidenten in de school van het dorp Roqyan, antwoordt u vaagweg dat er altijd incidenten gebeuren maar kunt u geen enkel concreet voorbeeld geven van een voorval daar (CGVS, p. 12), dit terwijl de taliban in 2012 nog drie bewakers van deze school hebben doodgeschoten. Het CGVS vraagt vervolgens of u zich gevallen herinnert van slachtoffers op de weg door een bembom en opnieuw antwoordt u vaag en algemeen dat zulke incidenten in veel dorpen gebeurden (CGVS, p. 20) om vervolgens enkele incidenten op te sommen zonder te antwoorden op de vraag naar aanvallen op konvoien in de buurt van uw dorp (CGVS, p. 20). Dit komt sterk ingestudeerd over. Nochtans werd er in 2012 een agent gedood door een bom die tot ontploffing werd gebracht in uw eigen Khair Meni. Nadat u opnieuw in algemene bewoordingen antwoordt dat er vaak aanvallen plaatsvonden, erkent u dat u nooit heeft gehoord van een specifieke bom die ontplofte in Khair Meni (CGVS, p. 21).

Ook over enkele invloedrijke personen uit uw regio, is uw kennis ontoereikend. U verklaart dat een zekere Massood Haidari districtshoofd was van Alikhel toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 21), maar weet niet hoelang hij dat al was. Het enige andere districtshoofd dat u zich herinnert, is Assad Khan maar uitgenodigd om over deze Assad Khan eender welke informatie te geven, zegt u dat u niets over hem weet (CGVS, p. 21) en u herinnert zich geen enkel voorval waarbij hij betrokken zou geweest zijn (CGVS, p. 21). De naam Abdur Rahman zegt u absoluut niets (CGVS, p. 22), hoewel hij districtshoofd was van Alikhel in 2014. Zijn ruzie met provinciegouverneur Juma Khan Hamdard zegt u evenmin iets (CGVS, p. 22), hoewel er volgens de objectieve informatie nochtans burgerprotesten waren uitgebroken om hem te steunen. Over de politiecommandant Pacha Khan, waarvan u beweert dat hij rechtstreeks betrokken was bij de problemen die u ondervond met de taliban, weet u evenmin hoelang hij reeds commandant van de politie was (CGVS, p. 29). Tot slot herkent u evenmin de voormalige grenspolitiecommandant Amir Mohammad wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud een foto van hem wordt getoond, zelfs niet wanneer het CGVS zijn naam zegt (CGVS, p. 22)."

Waar verzoeker aanvoert dat de kennisvragen waarop deze overwegingen steunen niet aangepast zijn aan zijn profiel als ongeschoolde jongeman, wordt er nogmaals op gewezen dat aan dit profiel geen geloof wordt gehecht.

Het betoog van verzoeker dat uit de hierboven aangehaalde motieven blijkt dat hij *"wel degelijk een basiskennis heeft over al deze zaken, doch dat deze uiteraard onvolledig is"* en dat ook dient te worden vastgesteld dat *"de informatiebronnen van het CGVS anderzijds zelf niet exhaustief zijn en ook zeker niet alles rapporteren wat er gebeurt in de regio"*, doet aan de voorgaande motieven aangaande zijn ongeloofwaardige herkomst geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de hogervermelde lacunes in zijn kennis over zijn voorgehouden regio van herkomst en kan bovendien, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, eenvoudig worden ingestudeerd. Voor het overige laat verzoeker na te duiden in welk opzicht de informatiebronnen van het CGVS niet exhaustief zouden zijn en welke gebeurtenissen in de regio niet gerapporteerd zouden zijn. Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis nog tracht te vergoelijken door te stellen dat hij *"al lange tijd weg is uit zijn land"* en dat *"het verleden onvermijdelijk heel snel (vervaagt)"*, kan hij niet overtuigen. Verzoeker verklaart uit Afghanistan vertrokken te zijn in september 2015, zodat niet kan worden aangenomen dat hij op zulke korte tijd al de aangehaalde zaken vergeten zou zijn.

Gelet op de beperkte kennis die verzoeker over de geografie, gebeurtenissen en invloedrijke personen in zijn voorgehouden regio van herkomst heeft tentoon gespreid, kan er geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij heel zijn leven in Khair Meni heeft doorgebracht.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"Wat betreft de omslag die u neerlegt is het opvallend dat u enkel de omslag neerlegt en het etiket waarop de informatie over de afzender vermeld staat weggescheurd is. U verklaart dat u nog een omslag had waarin dit werd verstuurd maar dat u die weggooid nadat u uw taskara er uit haalde (CGVS, p. 2). Deze omslag zegt absoluut niets over de plaatsen waar u zou verbleven hebben voor uw aankomst in Europa. Over uw taskara moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij moet opgemerkt worden dat uw taskara vermeldt dat u in het jaar 1388 Afghaanse kalender (2009 Gregoriaanse kalender) een geschatte leeftijd

had van vijftien jaar, en dat u toen student was (CGVS, p. 26), hetgeen niet overeenkomt met uw eigen verklaringen dat u op uw dertien jaar oud de schoolbanken verliet (CGVS, p. 11). Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen toont verzoeker niet aan daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Alikhel gelegen in de provincie Paktia. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het district Alikhel in de provincie Paktia en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Alikhel, in de provincie Paktia, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN